

ממעמקים

ממעמקים קראתיך כנסת ישראל עטופה חרדה ובוכיה.
קראתיך מן הדוי היוקד, מעשן בערה שלתבל.
ידעתי עוד אסירה את לחסד לאומים,
עוד השנה, גם השנה, תמר עשן ממשכנותיך.
ידעתי, טרם בנת צו השוט המצליף על גוף,
סוד השבט הנעלם המיסר והמנשק כאחד!
קראתיך עם שקיעת שמשך באפק המאדם,
עם אפל מדכא ומיגע בליל פה ארך - - -

אריך, אריך הליל, (השחר בוקע ונעלם, בוקע ונעלם).
ובאפל-מי לחמר השתעבד, מי את בניו הקריב למלך.
ובאפל-אתם חלון קרעת למאור, גששת נבוכה למוצא.
ומה אעידך כנסת ישראל, נבדל יסוריך מיסורים.
ואני אגד פצעך, לא אחס, אעמיק בכאבך.
נודי ובכי לך כי עיפת מצפות לשחר
לבך, פצוע, קרס תחת גטל יסוריו.

אלהים חדשים אנה לו, ברק ציון הנכספת,
לאומיות, אחות עמים, תרבות אירופה נפסדת.
כולם אליליך המה, האמנת ישועתך בם צפונה.
ומרבית אונך להם הקרבת, הינקתם לשד חייך.
ולא זכרת כי לא אחד המצע ללאם, כי
לפני בראשית הותנה דרכך, חצב באחד, ביחיד.
נודי כנסת ישראל ובכי לך, לא זכרת.
ועתה פה מפתע, פה אכזר התנקמו בך אליליך.

וימה כפולה הטרגדיה, עת פגריהם מובסים ארצה,

בך לא נאבד הד ישותם הגואלת,

ולבך פצוע, עליהם דוי, אעמיק עוד בכאבך.

ובליל ראש השנה, תי"ו שי"ן בי"ת ליצירה,

בלהבות מכלות כל שגב, באוירת קטל מאימת.

אתך בתפלה אחים לכאב ולישע,

אי-שם ביצרות סיביריה קפואים,

אי-שם במרתפי פולין לחים, צרים.

המפרכסים בזרועות מעניהם ונפשם דבוקה במקור.

המתלבטים לבטי נפש לשמע משכנך ציון.

אחיד בתפלה הם, כה רב הלחץ בצבת המחשל,

אחת הגולה בארמון, בכלא, באויר משכנך ציון...

אחד הפור ואחד המזנק, המצרף, לו תחלי.

נודי כנסת ישראל ובכי לך, בכי לעולם הגולש במדרון,

בכי לאדם ששכח שמו, שיצר לבו לו אוהב, גדיד.

וארס לחשו בך מפעפע, ובדבר חטאו את נגעת

נודי ובכי ודעי כי לעולם לא ייבש הגזע ממנו קרצת.

את נצחיותה של הוי-ה, הלוי שבשדרה הרסוקה.

ראשונה נפלת לכורת וממך יושפת עולם גאולה,

אך בינתיים בחרי את את דרכך לאור המדורה,

בינתיים שמרי על דמעוטיך התרב לאביך ולך.

לב יהודי נרתע מדם, זר לו אכחת תרב,

בצקון לחש יצא לקרב, בתפלה הבקיע החומה, בתחנה.

...ובליל ראש השנה, תי"ו שי"ן בי"ת ליצירה,

ממעמקים קראתיך כנסת ישראל עטופה תרדה ובוכיה

בכי, בכי כנסת ישראל, רבבות אחים בוכים בך...